

10 dalis, 17 skyrius

Rugsėjis, 2009

Šrila Indradjuma Svamis

Dvidešimt karoliukų nepriežastinės malonės

Kai atvykau prie savo namo Vrindavana dhamoje, pajutau, kaip mane surakino vienuolikos mėnesių kelionių ir pamokslavimo įtampa, tad dvi savaites negalėjau išeiti į lauką. Visą tą laiką ilsėjaisi, kartojau papildomus ratus ir skaičią. Vieną vakarą nusprendžiau, kad kitą rytą galiausiai išeisiu aplankyti keletos šventyklų.

„Vrindavane yra daugiau nei penki tūkstančiai šventyklų, - pagalvojau, - tačiau šiuo metu man gali būti per sunku aplankyti net septynias pagrindines. Aplankysiu Madana Mohaną, Govindadži ir Gopinathą“.

Ilsėdamasis perskaičiau Čaitanja-čaritamritoje, kad norintieji tinkamai pajusti Vrindavano nuotaiką, turi tinkama tvarka kreiptis į tris dievybes: tarnaujantis Madana Mohanui nugali materialius troškimus, tarnaudamas Govindadži apvalo jusles, o tarnaudamas Gopinathai, gopių viešpačiui, pasiekia tyrą meilę Dievui, gyvenimo tobulumą.

Ankstų kitos dienos rytą ėjau parikramos keliu į Madana Mohano šventyklą. Brėkstant senovinė šventykla švytėjo švelniais, auksiniais saulės spinduliais. Pakartojęs keletą ratų, aplankiau samadhi Šrilos Sanatana Gosvami, kuris prieš penkis šimtus metų įkūrė Madana Mohano šventyklą.

„Brangus Sanatana Gosvami, - meldžiausi, - prašom palaiminti mane, kad atsikratyčiau visų

materialių prisirišimų ir atkurčiau prarastus santykius su Viešpačiu“.

Išėjęs iš šventyklos pažadinau rikšos vairuotoją ir įkalbėjau jį už mokestį nuvežti mane prie Radhos ir Govindos šventyklos, esančios už dviejų kilometrų. Ten dar pakartojau keletą ratų mantros, paskaičiau iš „Atsidavimo nektaro“ ir pasimeldžiau Šrilai Rūpai Gosvamiui, prašydamas suteikti prieglobstį prie Govindadži lotosinių pėdų, kuris vienintelis gali sunaikinti materialios egzistencijos kančias užimdamas mus malonia transcendentine tarnyste.

„Tik kreipdamiesi į didžius bhaktus, kuriems šios dievybės buvo jų gyvenimas ir siela, galime gauti Viešpaties malonę“, - pagalvojau.

Išėjęs iš Radhos ir Govindos šventyklos, bandžiau prisiminti, kur yra Radhos ir Gopinathos šventykla. Valandą laiko nesėkmingai praklaidžiojęs aplinkui, nusprendžiau nueiti į Vamšivatą, kur Viešpats kvietė gopes Savo fleita. Prisiminiau, kad Vamšivate prieš penkis šimtus metų buvo atrasta Gopinathos Dievybė.

Vamšivate nusilenkiau ir atsisėdau pabaigti džapos. „Prieš išeidamas turiu melsti Gopinathos malonės iš bhakto, kuris Jį atrado ir pradėjo garbinti; taip jau dariau kitose šventyklose“, - pagalvojau.

Tačiau negalėjau prisiminti, kas atrado dievybę. Prie įėjimo pamačiau nedidelę krautuvėlę su knygomis ir brošiūromis, vartydamas jas atradau trumpą istoriją apie Gopinathą. Ji prasidėjo taip:

sriman rasa rasarambhi
vamsi vata tata sthitah
karsan venu svanair gopir
gopinathah sriye'stu nah

„Šri Gopinatha, nuo kurio prasidėjo transcendentinis rasos skonio šokis, stovi Vamšivate ir patraukia piemenaičių dėmesį Savo įžymiosios fleitos garsais. Tegų jie visi suteikia mums savo palaiminimus“.

Po to perskaičiau Bhakto Malo citatą, senovinį vaišnavų tekstą, aprašantį, kaip Madhu Panditas rado Gopinathos Dievybę:

„Šrila Madhu Panditas, paniręs į visišką meilės atsidavimą Krišnai, vaikštinėjo Vrindavano miškais kiekviename kampelyje ieškodamas savo širdies Viešpaties. Jis ieškojo kiekviename miške, ištikrino visas pavėsines ir lapines, tačiau, deja, niekur Jo matė. Vieną dieną ant Jamunos kranto, po medžiais Vamšivate, jis pamatė Viešpatį, spindintį švelnia lietaus debesies spalva, išlinkusį trijose vietose. Taip iš meilės Savo brangiausiajam bhaktui, Savo paties noru, apsireiškė Gopinatha“.

„O! – pagalvojau. – Niekuomet anksčiau neskaičiau šio pasakojimo“.

Kitas posmas iš Narahari Čakravarčio „Bhakti-ratnakaros“ aprašė kaip apsidžiaugė vietiniai gyventojai Viešpaties Gopinathos atradimu:

“Taigi Šri Madhu Panditas tapo tarnu Šri Gopinathos, kurio kūno spindesys pavagia kiekvieno mintis. Tūkstančiai žmonių bėgo Jo pasižiūrėti, nes Jis buvo įsikūnijęs švelnumas. Kai raminantis Jo pavidalo švelnumas ir vėsumas per jų akis patekdavo į širdis, jie suvokdavo, kad anksčiau deginęs materialios egzistencijos gaisras dabar užgeso”.

Atsisėdęs pamąstyti apie transcendentinius žaidimus, kurie vyko Vamšivate, meldžiausi, kad vieną dieną dalyvaučiau tokiose amžinose lilose, kaip šios. Žinojau, kad tikslas toli, tačiau taip pat žinojau, kaip tą tikslą pasiekti: tarnaujant Viešpaties Čaitanjos ir ankstesniųjų ačarjų misijai. Apsilankymą Vamšivate baigiau visu kūnu nusilenkdamas po banjano medžiu ir melddamas Madhu Pandito padėti išlikti ištikimam dvasinio mokytojo nurodymams ir įkvėpti mane tęsti Krišnos sąmonės pamokslavimą įvairiose pasaulio dalyse.

Grįždamas namo sustojau prie knygų krautuvėlės ir nusipirkau išsamesnę knygą apie Vrindavano dievybių istorijas. Knygoje buvo rašoma, kad siekiant apsaugoti nuo musulmonų, Gopinathos Dievybė beveik prieš tris šimtus metų buvo perkelta į Džaipurą, esantį trys šimtai kilometrų į pietus.

„Anksčiau lankiausi tenai, - pagalvojau, - tačiau dabar, kai plačiau žinau istoriją apie Gopinathą, norėčiau Jį vėl ten aplankyti.“

Kitą rytą mano mokinys Narotama das Thakur das užsuko pasakyti, kad ruošiasi važiuoti į Džaipurą užsakyti marmuro remontuojamam namui Mumbėje.

- Vykstu su tavimi, - pasakiau. – Noriu pamatyti pirmines Vrindavano dievybes.

Pakeliui į Džaipurą Narotama klausėsi, o aš skaičiau, kaip musulmonų priespaudos laikais keletas Vrindavano dievybių buvo perkeltos į Džaipurą:

„Dauguma istorikų sutinka, kad dabartinė Gopinathos šventykla Džaipure buvo pastatyta žmogaus, vardu Raisalas, Akbaro kariuomenės karo vado. Raisalas vadovavo tūkstančio dviejų šimtų penkiasdešimties kareivių pulkui. Karaliaujant Džahangirui, Raisalui buvo suteiktas aukštesnis laipsnis ir jam patikėtas trijų tūkstančių kareivių pulkas. Jo šeimos kartų kartos garbino Krišną, ir kai jis atvyko į Džaipurą, atsidėkodamas už pergales mūšio lauke, Gopinathos Dievybei pastatė gražią šventyklą“.

Narotama ir aš atvykome kaip tik laiku ir spėjome patekti į pagrindinių Džaipuro dievybių Radhos ir Govindos daršaną. Mano širdis prisipildė malonių emocijų, kai tūkstančiai žmonių prieš eidami į darbą entuziastingai veržėsi į šventyklą pamatyti naujai aprengtų ir papuoštų dievybių.

Po daršano nuskubėjome į kitą žymią šventyklą, Radhos ir Damodaros, ten pamatėme Damodaros dievybę, kurią rankomis išdrožė Šrila Rūpa Gosvamis ir padovanojo Šrilai Dživai Gosvamiui.

Kai skubėjome link savo galutinio tikslo, Gopinathos šventyklos, labai laukiau tos akimirkos ir mano širdis stipriai plakė.

- Skačiau, kad švarkas, kurį dėvėjo Madhu Panditas, eksponuojamas šventykloje, - susijaudinęs pasakiau Narotamai. – Jis padarytas iš tūkstančių tulasi karoliukų.

- Nekantrauju jį pamatyti, - atsakė Narotama.

Kai įėjome į šventyklą, arati buvo besibaigianti. Priešais altorių sėdėjo didžiulis būrys pagyvenusių moterų ir dainavo gražų bhadžaną, jų veidai spindėjo iš džiaugsmo.

„Būtent taip ir turėtų būti praleidžiami paskutiniai gyvenimo metai, - pagalvojau, - sutelkiant visą per gyvenimą sukauptą atsidavimą Viešpačiui. Tai garantuoja žmogui bilietą atgal namo, atgal pas Dievą. Kur dar galėtų šios moterys keliauti?“

Prieš užtraukdamas užuolaidas pudžaris nuo dievybės pėdų surinko didelį pluoštą tulasi lapelių ir padalino juos visiems piligrimams. Po to jis kiekvienam davė čaranamritos ir moterų nusivylimui užtraukė užuolaidas.

- Nematysime Jo iki vakaro! – sušuko viena moteris.

Kai visi lenkėmės, pasistengiau paliesti jos pėdas, meldamasis, kad vieną dieną turėčiau tokį pat nenumaldomą troškimą pamatyti Viešpatį.

- Eime su manimi, - pasakiau Narotamai, kai atsistojome. – Prieš uždariant šventyklą turime pamatyti Madhu Pandito apsiaustą.

Nulipome keletą laiptelių žemyn ir patekome į kiemelio kraštą, kuriame po stiklu sienos įdubime gulėjo Madhu Pandito apsiaustas iš tulasi karoliukų.

- Toks sudėtingas, meniškas darbas, - pasakė Narotama. – Niekada nieko panašaus nesu

regėjęs. Tai tikrai natūralaus dydžio švarkas iš mažyčių tulasi karoliukų.

- Taip, - pasakiau prisikišdamas prie pat stiklo, kad galėčiau geriau apžiūrėti. – Tačiau deja, kaip matai, laikas jį sugadino.

- Esate teisus, - pasakė Narotama, pažvelgęs iš arčiau. – Gėda, kad jie geriau jo neprižiūri.

Kaip tik tuo metu prie mūsų priėjo vyriausiasis šventyklos šventikas. Narotama, visuomet trokštantis sužinoti daugiau apie mūsų vaišnavišką tradiciją, paprašė jo papasakoti apie apsiaustą.

- Tai vienas iš keletos dalykų, išlikusių iki šiol nuo Viešpaties Čaitanjos palydovų, - pasakė Gosvamis. – Iš tiesų nežinau kito tokio didelio nesugadinto daikto, naudoto Jo palydovų. Apsiaustas buvo atgabentas 1739 metais medinėje dėžėje kartu su Gopinatha. 1902 jis buvo išimtas iš dėžės ir pradėtas eksponuoti, kad piligrimai galėtų pasižiūrėti. Nuo to laiko stendas nebuvo atidarytas.

Gosvamis pasisuko į mane.

- Kuriai dvasinei organizacijai priklausote? – paklausė jis.

- Esu iš Tarptautinės Krišnos Sąmonės bendrijos, - atsakiau. – Esu Šrilos A.Č. Bhaktivedantos Svamio Prabhupados, paskleidusio vaišnavų tradiciją po visą pasaulį, mokinys.

- Girdėjau apie Bhaktivedantą Svamį, - pasakė Gosvamis. – Kuris vaišnavas nebus apie jį girdėjęs? Man garbė, kad aplankėte mūsų šventyklą.

- Gosvami, - pasakė Narotama, - šis sanjasis yra mano dvasinis mokytojas. Kaip manote, ar

galėtumėte duoti jam mažytį šio apsiausto gabalėlį, tai jį įkvėptų pamokslauti?

- Narotama! – sušukau.

Gosvamis akimirką žiūrėjo į Narotamą ir mane.

- Taip, - atsakė jis, - būčiau labai laimingas, duodamas jums gabalėlį Madhu Pandito apsiausto. Jūs vykdote Viešpaties Čaitanjos nurodymą pamokslauti šventuosius vardus visame pasaulyje.

Jis išsitraukė iš kišenės raktų pūdelį ir padavė man vieną surūdijusį raktą.

- Atidarykite stendą, - pasakė jis švelniai, - ir paimkite, ką tik norite.

Mane sukrėtė pasiūlyta neįtikėtina malonė, o rankos drebėdamos kišo raktą į spyną. Nustebau, kai jį trakstelėjo ir be jokio vargo atsirakino, stiklinės durelės garsiai sugirgždėjo. Po akimirkos stovėjau priešais šventą daiktą.

- Galbūt man atiduoti visą apsiaustą, - pasakė Gosvamis. – Jūs prižiūrėsite jį geriau, nei mes.

Minutėlę man kilo pagunda. Tada atėjo kita mintis.

- Tai priklauso šiai šventyklai, Gosvami, - pasakiau. – Madhu Panditas rado Gopinathos Dievybę.

Po to pasilenkiau, tačiau nenorėjau nutraukti karoliukų išardydamas apsiaustą, taigi susirinkau apie dvidešimt karoliukų, nukritusių ant stendo apačios. Atsargiai susidėjau juos į kišenę, o tada

žingtelėjau atgal, negalėdamas patikėti savo sėkme.

- Turiu asmeninio Viešpaties Čaitanjos palydovo daiktą, - pasakiau sau tyliai. – Visa tai skirta įkvėpti mane iš visų jėgų tęsti pamokslavimo darbą.

Tuomet nusilenkiau ir paliečiau Gosvami pėdas.

- Tai aš turiu dėkoti. Tai aš turiu dėkoti, - pasakė jis. – Jūsų dvasinis mokytojas padarė stebuklą.

Apimtas emocijų, negalėjau jam atsakyti. Tik kartoju:

- Ačiū. Ačiū.

Narotama ir aš pasisukome eiti. Tuomet man šovė į galvą mintis.

- Gosvami, - pasakiau, - kodėl mums čia, šventykloje, nepastačius mažo paminklo Madhu Panditui? Jei sutiktumėte, galėtume panaudoti mažą arką šalia altoriaus. Išklosime marmuru grindis ir nudažysime visą arką. Įdėsime Madhu Pandito apsiaustą į stiklinę dėžę, kurios drėgmė ir temperatūra bus reguliuojama, ir pastatysime arkos viduje. Tai išsaugos apsiaustą ateities kartoms.

- Gera mintis, - atsakė jis, - tačiau mes neturime lėšų panašiam dalykui.

- Aš surinksiu pinigų ir viską padarysiu pats, - pasakiau. – Svarbu išsaugoti mūsų palikimą. Prieš palikdamas šį pasaulį mano dvasinis mokytojas įkūrė Bhaktivedanta Svamio Labdaros fondą, skirtą aiškiam tikslui – gaudijos vaišnavų šventyklų ir jų dievybių atnaujinimui, o taip pat senovinių raštų išsaugojimui. Esu tikras, kad jis būtų patenkintas. Prašom leisti atlikti šią

tarnystę.

Gosvamis truputį patylėjo, o po to nusišypsojo.

- Padarykite tai, - pasakė jis, - ir neabejokite, kad Viešpats Gopinatha ir Madhu Panditas palaimins jus.

- Jie jau palaimino, - atsakiau traukdamas iš kišenės senus tulasi karoliukus iš Madhu Pandito švarko ir žvelgdamas į juos. – Kokio dar įkvėpimo reiktų pamokslautojui? Esu Indijoje tik keletą savaičių ir jau trokštu grįžti prie savo tarnystės Vakaruose.

madhu sneha sama yuktam
prema saktam mahasayam
brndabane rasaratam
bande sri madhu panditam

„Pagarbiai lenkiuosi Šri Madhu Panditui. Ši kilniaširdiška siela susaistyta stipriais meilės Dieviškajai Porai saitais, o meilė, kurią jis jaučia, saldi lyg medus. Dėl to jis vadinamas Madhu [medumi]. Vrindavane jis visuomet paniręs į aukščiausius [rasa-lilos] skonio santykius“.

[Sakha Nirnoy, 34 posmas]